

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 czerwca 2018 r. w sprawie T-165/17, Emcur / EUIPO, wniesione w dniu 14 sierpnia 2018 r. przez Emcur Gesundheitsmittel aus Bad Ems GmbH

(Sprawa C-533/18 P)

(2019/C 65/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Emcur Gesundheitsmittel aus Bad Ems GmbH (przedstawiciel: K. Bröcker, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Słupsku (Polska) w dniu 11 października 2018 – postępowanie karne przeciwko JI

(Sprawa C-634/18)

(2019/C 65/29)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Słupsku

Strona w postępowaniu głównym

JJ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy normę prawa unijnego zawartą w art. 4 ust. 2 lit. a) w zw. z art. 2 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej Rady nr 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiającej minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że przepis ten nie stoi na przeszkodzie dokonywaniu wykładni pojęcia „znacznej ilości narkotyków” każdorazowo w ramach indywidualnej oceny sądu krajowego, a ocena taka nie wymaga zastosowania jakiegokolwiek zobiektywizowanego kryterium, w szczególności – nie wymaga ustalenia, że sprawca posiada narkotyki dla prowadzenia działań objętych normą art. 4 ust. 2 lit. a) teże decyzji ramowej, tj. dla produkcji, oferowania, proponowania sprzedaży, rozprowadzania, pośrednictwa, dostarczania na wszelkiego rodzaju warunkach?
- 2) Czy środki ochrony sądowej konieczne do zapewnienia skuteczności i efektywności normom prawa unijnego zawartym w decyzji ramowej 2004/757/WSiSW, a w szczególności w art. 4 ust. 2 litera a) w związku z art. 2 ust. 1 litera c) teże decyzji, w zakresie, w jakim polska ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii nie zawiera precyzyjnego sformułowania odnoszącego się do znacznej ilości narkotyków i pozostawia tą kwestię interpretacji składów orzekających w konkretnej sprawie w ramach tzw. uznania sędziowskiego – są wystarczające dla zapewnienia obywatelom polskim skutecznej ochrony wynikającej z norm prawa unijnego ustanawiających minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami?
- 3) Czy krajowa norma prawna zawarta w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zgodna z prawem unijnym, a w szczególności z normą zawartą w art. 4 ust. 2 lit. a) w zw. z art. 2 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej 2004/757/WSiSW, a jeżeli tak, to czy rozumieniu pojęcia znacznej ilości substancji psychotropowych i środków odurzających przyjętemu przez polskie sądy krajowe nie sprzeciwia się norma prawa unijnego wskazująca, iż surowszej odpowiedzialności karnej podlega ten, kto popełnił przestępstwo polegające na posiadaniu dużych ilości narkotyków dla prowadzenia działań objętych art. 2 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej 2004/757/WSiSW?

- 4) Czy zasadzie równości i niedyskryminacji (art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, art. 20-21 Karty Praw Podstawowych w zw. z art. 6 ust. 1 TUE) nie sprzeciwia się art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustalający surowszą odpowiedzialność karną za czyn polegający na posiadaniu substancji psychotropowych i środków odurzających w ilości znacznej w rozumieniu przyjętym przez polskie sądy krajowe?

⁽¹⁾ Dz.U. L 335, s. 8

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Chełmnie (Polska) w dniu 29 października 2018 r. – Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) przeciwko ZP

(Sprawa C-671/18)

(2019/C 65/30)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Chełmnie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

Strona pozwana: ZP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 7 ust. 2 lit. i) ppkt (iii) oraz 20 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym ⁽¹⁾, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. ⁽²⁾, zwanej dalej „decyzją ramową”, powinien być interpretowany w ten sposób, że upoważnia sąd do odmowy wykonania orzeczenia organu państwa wydającego innego niż sąd w razie stwierdzenia, że jego doręczenie nastąpiło w sposób naruszający prawo strony do skutecznej obrony przed sądem?
- 2) W szczególności, czy podstawą odmowy może być ustalenie, że pomimo zachowania obowiązujących w państwie wydającym procedur dotyczących doręczenia oraz terminów przyjętych do zaskarżenia orzeczenia, o którym mowa w art. 1 lit. a) pkt ii) oraz iii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW, strona zamieszkująca w państwie wykonania orzeczenia nie miała na etapie postępowania poprzedzającego skierowanie sprawy do sądu zapewnionej realnej i skutecznej możliwości ochrony własnych praw ze względu na brak wystarczającego terminu do zareagowania we właściwy sposób na zawiadomienie o nałożeniu kary?
- 3) Czy zgodnie z postanowieniami art. 3 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW zakres ochrony prawnej przyznany osobom, wobec których ma być uznana kara o charakterze pieniężnym, może zależeć od tego, czy postępowanie w przedmiocie nałożenia kary ma charakter administracyjny, wykroczeniowy czy też karny?